

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA

QUI FRUMENTUM

IV. ÉVF. 1903 12. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMÁSA BUDAPESTEN

VIRGO IPSUM, QUEM GENU-

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

ELECTORUM CONSERVASTI. CUJUS NON SUM DIGNUS...

ECCE AGNUS DEI

ÖRÖKI MŰHÁZÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Jézus ajándéka. — Utban a kis Jézushoz. — Karácsonyra. — Betlehem karácsonya. — Jézus Szive. — X. Pius tisztelete. — Bőségek bősége. — Szerzetes és a haramiák. — Érdekes megtérés. — Egy nadrág története. — Vegyesek. — Kérelem a katolikus irodalom művelőihez. — Eucharisztikus gondolatok. — Oltáregyesületi ügyek. — Befolyt díjak. — Elmélkedés. — Irodalom. — Hirdetések.

Jézus ajándéka.

ZAJTALANUL, éjjel jött az Ur. A betlehemi barlangban a templom szent és nyugalmas csendje uralkodik. Imában elmélyedt lelkek térdelnek a jászol előtt. Az ujszülött csendes és boldog álmát aluszsza. Mindössze néhány állat lehelete hallatszik.

Ez a főséges nyugalom nem a temető csendje. Ez az a nyugalom, melyet az ember lelke az Istenben talál. Az a nyugalom, melyet a zaklatott szív érez, mikor megcsillapult; az, melyet a zivatarokat átélt utas érez, ha a partra ért.

A barlang csendje illet legjobban a Megváltó eljövételéhez. A kis Jézus boldog szendergése fejezi ki legkedvesebben és leghivebben azt a lelkiállapotot, melybe a Megváltó után vágyódó lélek a betlehemi éjszakán jutott. Hiszen a lélek, mely eddig kínosan vergődött az Isten látásának

vágyától, most tudott először megpihenni. A vágy, mely gyötörte a bűnbe esett emberiséget, hogy megtalálja az Istent, most nyert először kielégítést. A béke ekkor szállt a lelkekbe. A béke galambja, mely eddig nyugtot és helyet nem talált, most fészkére talált. Puha fészek volt neki a kemény jászol is. Meleg fészek volt neki az a hideg istálló is.

Vagy nem? Talált-e oly édes nyugalmat Mózes a Sinai hegyen, mikor Istennel társalkodott, mint Mária a betlehemi barlangban, mikor a kis Jézus mosolyában gyönyörködött? Volt-e csak egy pillanatra is Isaias lelkében olyan nyugalom, mint a mily nyugalom a kis Jézus jászolát vette körül? A próféta-lelkek nyugtalanok voltak a vágytól. Ha néha láttak is a ködben világosságot, az Istenanyát nem láthatták meg. Vágyuk tehát nem tellett be. A kisdéd Jézus lelke azonban a betlehemi barlangban látta az Istent. Benne égett a világosság, mely mellett az Istent lehet látni. *Ō lumen de lumine* — mondjuk a *Credoban*. Világosság a világosságból. Átömlött ez a világosság a betlehemi lelkekre. A *lumen christi* fényénél látták az Istent. A kis Jézus szemeiben az Isten képe tükröződött vissza. Az Islen látása után vágyó szív nyugtalansága tehát elült. Szent béke szállt a szivekbe.

Pedig ez a vágy s az ebből származó nyugtalanság a bűnbe esett emberiségben irtózatossá volt. Mint a tenger háborgott, mint a szenvedély őrjöngött. A próféták és jámbor lelkekben ez a hullám tiszta volt, az ég felé tornyosodott, de a megtévedt emberiség lelkében szennyes örvénynyé vált. Sodra oly hatalmas volt, hogy a bálványimádásban embereket nyelt s áldozott fel az istenkeresés örületének. Vize piszkos volt, hiszen a bachanáliákon az erkölcsi szennyel táplálkozott.

Oh, minő tenger, minő örvényes is az emberi léleknek e vágya: meglátni Istent. Nem lehet ezt a tengert lecsillapítani, nem lehet mederbe szorítani. S gödrökbe se lehet átmérni. A földi örömöknek és szépségeknek semmiféle fajtájával se lehet kielégíteni. Az ázsiai ember pálmák ligeteiben szivhatta az érzékiség poharából a bűbájos italt. De mindez nem elégithette ki az emberi lelket. Ha édes volt is az ital — később méregnek találta. A nemesebb lélek meg épen Faust sorsára jutott. Mintha Mefisto hatalma érvényesült volna a Krisztus előtti nemes lelkekben. Nem volt egy pillanat, melyben kimondhatta volna egy pillanatra is: maradj, pillanat, oly szép vagy! Az emberi szív nyugtalansága végtelen volt, az emberi szívből az vészett el, a mit a véges öröm nem pótolhat: az Isten; azért nem tudott megnyugodni, azért nem érte be a boldogság cseppjeivel, melyet a pillanat nyujthat neki.

A fordulat a betlehemi éjjelen áll be. A nyugtalanság hullámai a kis Jézus tekintetén törnek meg. Az emberi szív végtelen vágya itt elégül ki, mert a kis Jézusban az Istent öleli keblére s átedzi azt a végtelen szeretet, mely szívét már egészen betölti. Krisztusban és Krisztus által látja meg a

sokat keresett Istent. A miért ōrjōngōtt, a mibe lelke bele sirt és belé nyōgōtt, megvan: Christus natus est, puer datus est nobis. Megváltó jōtt a Kisdedben. Apparuit benignitas et humanitas Salvatori nostri Dei. «Megjelent a mi űdvōzitō Istenünk kegyessége és embersége. Megszabadított minket az ujjászületés fűrdōje és a Szentlélek megujítása által, kit bōségesen ōntōtt ki ránk a mi űdvōzitō Jézus Krisztusunk által, hogy megigazulván az ō malasztja által, a remény szerint ōrōkōsei legyűnk az ōrōk életnek» — mondá a nevezett apostol Titushoz irt levelében. A betlehemi barlangban ez a fény világitott, mely szent Pál leveléből sugárzik ki. A betlehemi lelkek szivében az ōrōmnek ez a forrása fakadt ki, melyből az ōrōk életnek vizei fakadnak.

Az isteni élet forrásai nem apadtak ki. A fény nem aludt ki. Az Ur Jézus betlehemi élete az eucharisztikus Jézus életében nyert folytatást. A lepel különbözik csak. Ott az alvó gyermek szempillája, itt a kenyér szine — ezek alatt folyik az ōrōk élet. Az ōrōk életnek vizei az oltáron bugyognak fel. A betlehemi jászol mély csendjében lakik a tabernaculumban is az Isten. Ilyen mély csendben lakik az Isten. Ez az ō zenéje a természetben is. A csend a végtelenség simphoniája. Néma s mégis isteni dalt érez benne az emberi lélek.

S az oltáriszentségi Jézus mellett — ez isteni csendben is — a betlehemi lelkek nyugalma száll a szivbe. Isten közelében érezzük magunkat, tehát megnyugszunk. Elmerűlűnk az Istenben. Magunkhoz vesszűk a Krisztus testét s halljuk a szavát: én bennetek vagyok s ti én bennem. Én és az Atya egy vagyunk. Én vagyok az Atyában és Ō én bennem. Mit akarnak többet? Az istenkeresés vágya betelik. A sziv, mely nyugtalan volt a kis Jézus keblén, mint szent János, megnyugszik. A betlehemi lelkek imádságába kap az ember. Hallgat és elmélyed. Esmél és szeret. Érezzűk, hogy az ōrōk élet forrásából meritűnk. Szétárad bennűnk a betlehemi barlang fénye — a lumen Christi. Nincs többé éjszaka. Látunk — a Krisztus arcán meglátjuk az isteni vonásokat. A krisztusi lelken, melyet az Eucharistia nevel, hasonlóképen. Lemásolódik a lélekre az a Krisztus arcza. Alter Christus — Krisztus hasonmása lesz, Isten Fiává válik. A betlehemi jászol mellett kifakadt élet így nyer befejezést, a teologia így nyer betetőzést. A sziv nyugtalansága így pihen meg Istenben. Az istenkeresésnek, a látásnak vágya így telik be az eucharisztikus Jézus által. Ez volt a kis Jézus ajándéka az emberiség számára — ez az eucharisztikus Jézusé is.

Tillmann Béla.

Utban a kis Jézushoz.

AZ ADVENT, az urjövet utolsó éjszakája van. Szürke, szinte áthatlan köd borítja a földet, de a templomok oltáraitól biztatóan ragyog felénk az égő gyertyák lobogó fénye. Az élet nyüzsgő zaja nem hallatszik. Csak a harangok csengnek-bongnak és lágy szóval, majdnem szeretetteljes gyöngédséggel hívják: Jertek hívő lelkek, ünnepeljétek a kicsiny Jézuskának születésnapját! Jertek, ünnepeljétek.

És mi megyünk. Megyünk sokan. Megszámlálhatatlanul sokan. Virgoncz gyerekek, tipegő öregek. Jól öltözött gazdagok, foszlányos gunyában didergő szegények. Pozsgás arczu, délczegjárásu egészségesek, meg beesett szemű, roskatag betegek. Műveltek és műveletlenek. Igen, megyünk. Legyűrjük a kényelmet szerető test lomhaságát, erőt veszünk elpuhultságunkon, megrövidítjük álmainkat, csakhogy mehessünk. Csakhogy ott lehessünk, a mikor fölhangzik az emberi szívet megillető ének: «Krisztus Jézus született, örvendezzünk; Neki hálaéneket zengedezzünk». De hát miért e sietség?

Miért e buzgóság? Miért az önmehtagadás?

Egyedül csak azért, mert érezzük azt, a mit sokszor

máskor letagadtunk hogy tudniillik nekünk szükségünk van a kis Jézus születésére, szükségünk van a lelkünkben való megújulására.

Ő ugyanis hiányzik a lelkünkben, vagy ha ott van is, de háttérbe szorult nagyon. Világosan látjuk, hogy az élet forgatagában gyöngéknek bizonyultunk s Jézus elsőségét szívünkben megoltalmazni nem tudtuk. A kísértések erősebbek voltak, mint jó föltételeink. Rosszra való hajlandóságunk legyőzte a jóra való hajlandóságot. Ábrándokat hajszoltunk s elmulasztottuk a köteles tevékenység munkáit. Bölcseknek, okosoknak kellett volna maradnunk és nem hallgattunk az okosság szavára. Erény állt előttünk példaképül s mi a bűn utjain jártunk. Emelkednünk kellett volna s mi mélyre buktunk szántszándékosan, hol már vigtség sincs, nyngalom sincs csak lelkiismeretfurdalás és kétségbeesett gyötrődése a léleknek.

Hogy ne kellene tehát nekünk az ujjászületés! Hogy ne akarnánk megújítani lelkünket Krisztusban! Akarjuk, szívünk, vérünk minden porcikája akarja. Vágyódunk utána, Mint a hogy a fagytól féltett s föld alá hajtogatott rózsafák az első tavaszi sugarat, mint a szobába kényszerített beteg az első szabad kimenetelt, úgy óhajtjuk, úgy kívánjuk mi is Krisztus Szive szeretetének sugarát, erősítő kegyelmét. A rabnak, ki bilincsekbe verve hever a börtöne padlatán elszórt szalmakötegen, nincs szebb álma, mintha szabadnak álmódja magát. A mi vágyódásunk is ilyen. Belopja magát álmainkba s előre mutatja, mily boldogok leszünk, ha ujjászületünk Krisztusban, ha megújítjuk lelkünket Krisztusban.

Ezért a sietség, ezért a buzgóság az advent utolsó éjszakáján. Ezért telnek meg a templomok minden köd, minden fagy dacára az éjféli misén. A betlehemi szent estére való emlékezés még a legfásultabb sziveket is megindítja. Leolvasztja róluk a közönyösség durva kérgét s beleringatja abba a jól eső gondolatba, hogy nem kell kétségbeesni, mert az a parányi gyermek, az a látszólag tehetetlen Jézuska annyi kegyelmet hoz, a mennyire csak szükség van e földön, hogy a megtévedt lelkek jó utra térjenek s a megsebzettek meggyógyuljanak.

De mégis, mikor ez embertömeget látom hömpölyögni a kis Jézuska felé, nem tudok örülni egészen. Nem tudok örülni, mert látom, hogy soknak szívében és lelkében ez a javulási vágy, ez az óhajtott ujjászületés csak hangulat. Röpke ellágyulása a léleknek, mely rövid ideig tart csupán. Otthon még előbb a karácsonyfa alatt állva, a szülői, testvéri, rokoní szeretet bűnkörébe jutva gyöngéddé, olvadozóvá lett a lélek s ennek a gyöngédségnek a révén lopódzott be a javulás, a tisztulás, az ujjászületés vágya a nélkül hogy e vágy valósulna valaha. Nem tudok örülni, mert a lelkek nemes vágyódásai az ujjászületés után a karácsonyi ünnepek elmúltával rendszeren szertefoszlanak s megint folyik tovább a rohanás a mélység felé.

Mi másként tettek a jámbor pásztorok. Lelkük nemes vágyódását nem

hagyták tovatűnni, hanem megrögzítették és megvalósították a betlehemi jászol mellett. Hasonlóképp a napkeleti bölcsek. Ők is állandósították lelkük megújódását. Állandósították azzal a szent fogadással, a melyben hűséget esküdtek az isteni gyermeknek, hogy azontul Benne hisznek, Benne remélnek s Benne szeretnek.

Vajha követnénk e példákat mind, a kik e szent éjjelen utban vagyunk a kis Jézuskához s megrögzitenők javulási szándékunkat. Annál is inkább, mert alkalmunk is van reá. Az éjjéli mise urfelmutatása alatt ugyanis úgy térdelhetünk az oltár előtt, mint a pásztorok vagy bölcsek a jászolban fekvő Ur Jézus előtt. Mert az oltáron is Ő van jelen. S ha a pásztorokat s a bölcseket úgy megillette a kis gyermek látása, hogy javulásukat állandóvá tehatték, a hiten keresztül nézve oltárainkra, minket is megillette Krisztus jelenléte úgy, hogy javulásunk, lelki ujjászületésünk komoly valósággá legyen.

Ezért imádkozzunk. Imádkozzunk szívből, hogy így legyen nálunk, köztünk és bennünk.

Jeszenszky Kálmán.

KARÁCSONYRA.

Cordula Peregrina után.

Tudod, mi vagy te jó keresztény?

Csodás, valódi Betlehem!

Tebenned folyton van karácsony,

Karácsony újra, szüntelen:

Ha lépsz az Úrnak asztalához,

Szeráfi daltól zeng az ég:

«Dicsőség legyen Istenünknek

S az embereknek békeség!»

Barlangja vagy te Jézusodnak

A kisdéd Betlehem mögött,

Hová ő csillagtrónusáról

Szegényesen beköltözött:

A hányszor áldozásra készülsz,

Beszáll karácsony éjjele

S tenéked így a hit szemén át

Fölfárul a menny édene.

Te jászol is vagy jó keresztény.

A szent karácsony jászola,

A melyben a kis Istenember

Az angyalokkal álmoda!

Ha áldozásnál szűdbe zárod

A nagy szerelmi zálogot,

Te akkor jászolként szivedben

Az Üdvözítőt ringatod.

Mi boldog vagy te törpe ember,

Oly boldog mondhatatlanul,

Habár a boldogságod ellen

Ezernyi baj, veszély nyomul!

Neked szabad kenyér színében

Szivedbe mennyt hordani,

Te Istent ringatod karodban,

Miként a szent Szűz karjai.

Milbich Tamás.

~ Betlehem karácsonya ~

AZ EGÉSZ világ örömmámorban uszik karácsony éjjelén; minden igaz keresztény szív megdobbán, midőn az éjféli harangszó megkondul s hirdeti, hogy megszületett a világ Üdvözítője Isten dicsőségére, emberek békességére. A világ e szent éjjelen, midőn a földkerekség minden templomában újra meg újra megszületik az éjféli misében az Ur Jézus Krisztus, kiválóképen érzi ama végtelen kegyelem értékét, hogy magunkénak mondhatjuk az édes Üdvözítőt.

Valóban Betlehem lesz e szent éjjelen minden keresztény-katholikus község s midőn az éj sötétjében kigyulladnak a hivek ablakai s jelzik, hogy apraja-nagyja készül az éjféli misére, siet az Ur Jézus oltárához, imádni Őt kenyér színében, mint akkor a pásztorok imádták Őt jászolban fekvő kiseded formájában: akkor mintegy halljuk az angyal szavát: nagy örömet hirdetek nektek, mely lőn Juda Betlehemben minden nemzeteknek, mert ma született a világ Megváltója.

S a képzelet szárnyain elröpül lelkünk az igazi Betlehembe. Mi lehet ott? Hogyan ünnepelhetik abban a szent barlangban, melyben Krisztus e földre lépett, karácsony éjjelét? Mily túláradó lehet az ünnepi hangulat ott!

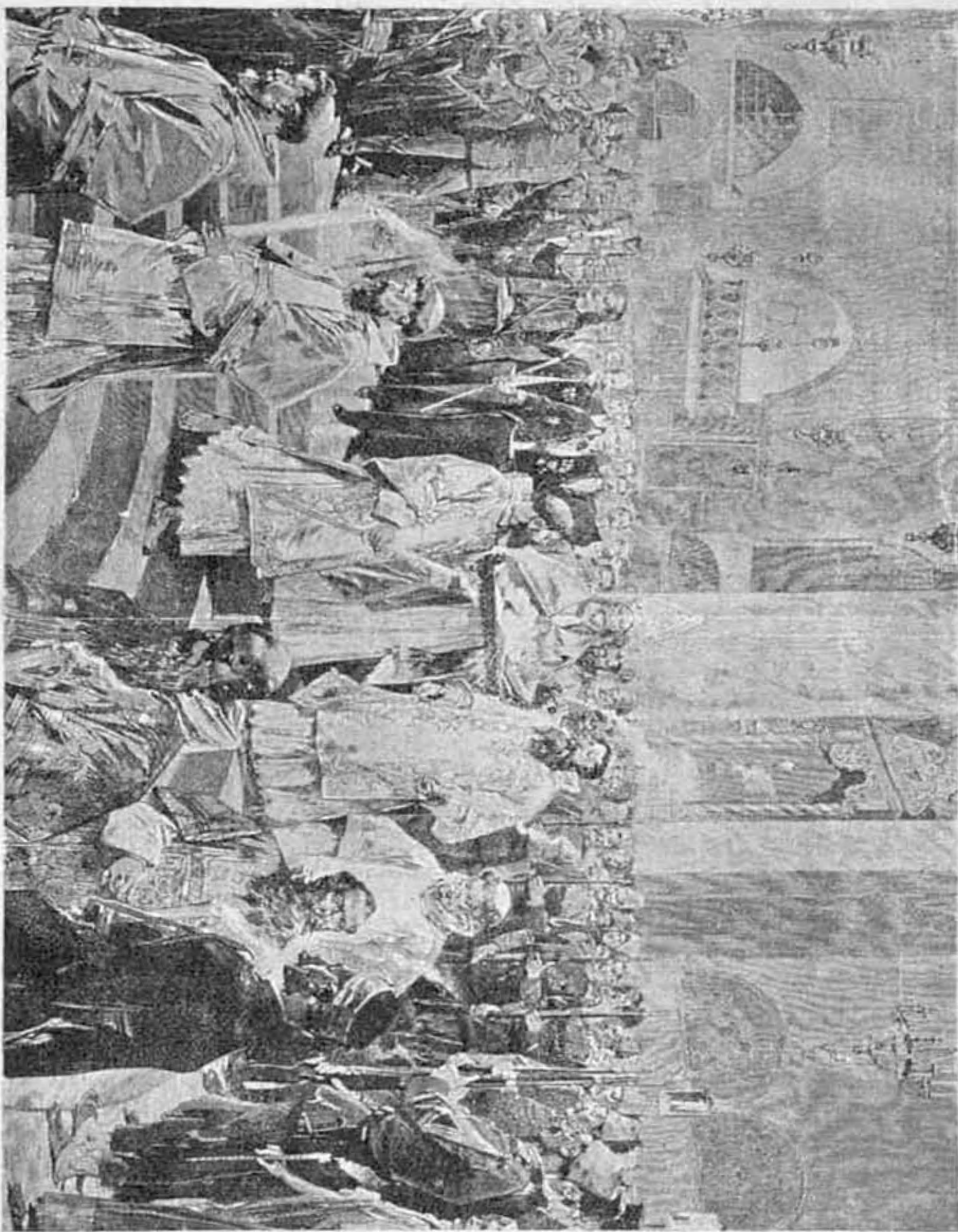
Csakugyan fényes ünnepi szertartással dicsőíti meg az Anyaszentegyház azt a szűk barlangot Betlehemben, hol a világ Megváltója született. A jeruzsálemi pátriárka tartja minden évben a karácsonyi istentiszteletet, a protektorátust gyakorló Franciaország diplomáciai testülete, tengernyi nép s főkép a világ minden tájékáról ez alkalomra ide özönlő zarándok-sereg jelenlétében.

Nagy Konstantin anyja, szent Ilona császárné építtette még azt a hatalmas templomot, mely a születési barlang fölött emelkedik s melyben a karácsonyi szertartások is folynak. Az istentisztelet — úgy mint nálunk is a székesegyházakban — dec. 24-én este 10 órakor kezdődik az ünnepi zsolozsmával, mely éjfélig tart. Ennek végeztével mondja a pátriárka az éjféli szentmisét, mely után ünnepélyes körmenet indul a bazilika főoltára alatt levő születési barlangba. A pátriárka a kis Jézust ábrázoló szobrot visz karjai között s az ünnepi menettel bevonul a barlangba. Itt a diákonus elénekli a megfelelő evangéliumi részletet s midőn e szavakhoz ér: «Szülé az ő elsőszülött Fiát», leteszi a kis Jézus képét azon helyre, melyről a hagyomány tartja, hogy ott született a mi Urunk; midőn pedig a diákonus e szavakat énekli: «és betakará őt pólyákba és a jászolba fekteté», elviszi a kis Jézust a jászol helyére s itt is hagyja.

Ezzel ér véget az éjféli mise.

Másnap, karácsony nagy napján, a barlangban egész napon át — dél-

Karácsony éjszakája a moszoni Bellelemben.

után is — vannak misék s a hivek zsufolva töltik meg a barlangot s a bazilikát, érezve a nagy örömet, melyet *akkor* az Ur angyala hirdetett, melylőn nekünk, hogy megszületett a világ Üdvözítője, *most* pedig, hogy újra meg újra megszületik oltárainkon Isten dicsőségére, lelkünk üdvösségére.

❧ JÉZUS SZÍVE ❧

Oh nézd, oh nézd a szent Szívet,
Mint vérzik érted el;
Ő Istened, ő Jézusod,
Ki téged úgy kegyel.

Ű szép eget, szent trónusát
Elhagyva, földre szállt,
Hogy tűrje és viselje el
Ű csúf, kemény halált.

Űz végtelen, mit szenvedett
Értünk a drága Szív,
Ezt tudva — mondd — találsz-e hát
Ki hozzá még sem hív.

Oh Jézusom, oh mennyiszer
Ualék már hűtlen én,
Elhagyva az igaz utat
Ű bűnnek éjjelén.

Mint elveszett szegény juhod
Ű farkasok között,
Örök halál veszélyibe
Mily messze költözött.

Oh drága Szív, te nem hagyál
Elveszni engemet;
Nem nézhetéd a bűn miként
Örökre eltemet.

Keresve jársz mindenfelé,
Míg végre fölleltél;
Mint pásztorom te újra csak
Űklodba fölvetél.

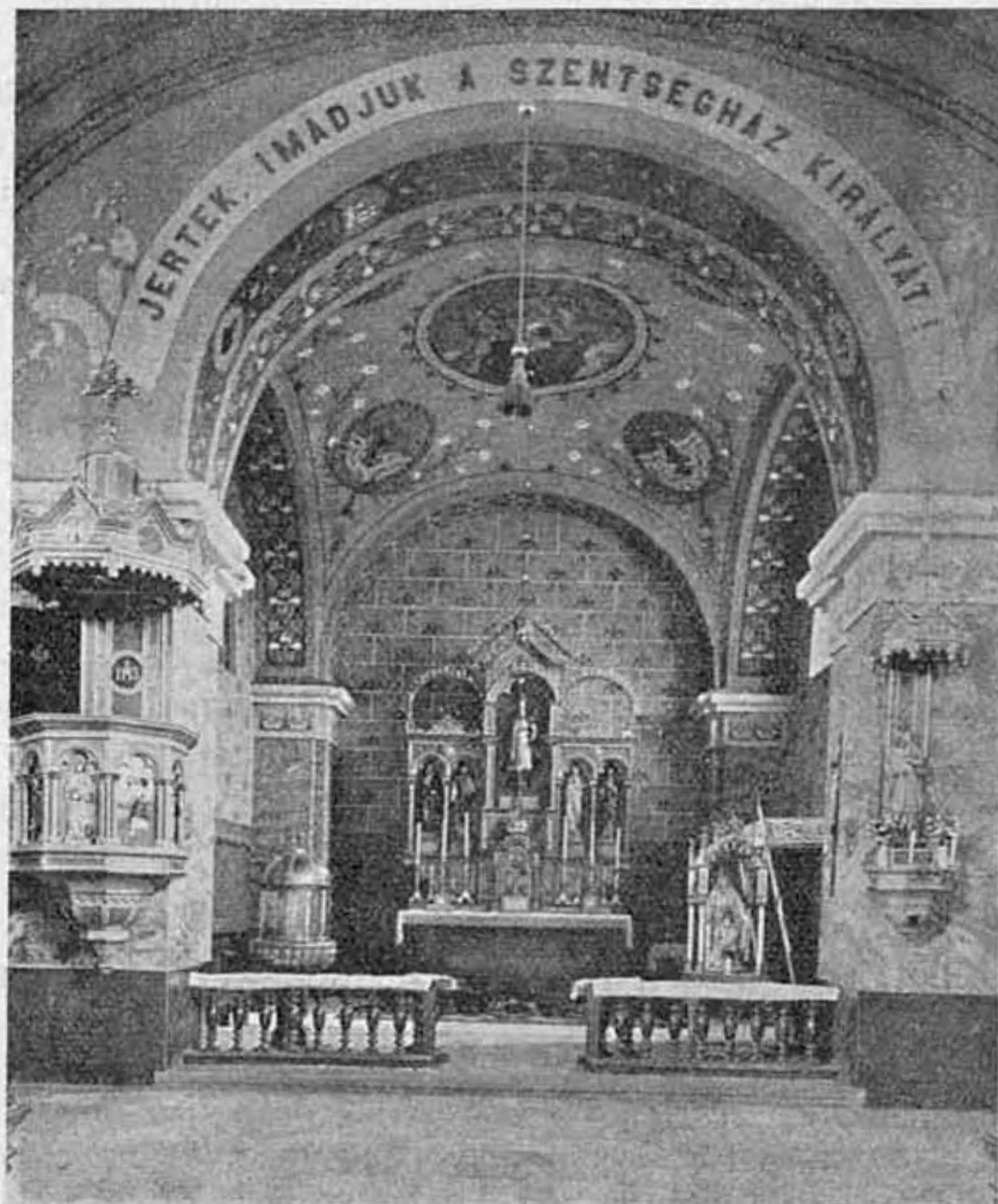
Oly édes, jó pihenni ott
Ű pásztor szent Szívén;
Miként szeret, milyen kegyes
Örökre zengem én!

Br. Budenus Ervin.

X. Pius tisztelete a legmélt. Oltáriszentség iránt.

A «L'AURORA nel secolo del Sacramento» olasz haviközlönyben olvassuk a következőket: Valamint a boldogult XIII. Leo, úgy a jelenlegi pápa is különös jóakarattal viseltetik a S. Liga Eucharistica iránt. Nem is lehetne ez másképp az ő nagy tisztelete mellett a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt. Azon különböző egyházakban és egyházmegyékben, a hol ő mint lelkipásztor működött, emlékeznek még reá, mily épületes jámborsággal járult ő az oltárhoz, mily szigoruan ügyelt az Isten házában a szent tárgyak tisztaságára és méltóságára; s ellenfelei is elismerik arra irányuló tevékenységét, hogy az istentiszteletnek fényt és pompát kölcsönözzön. Az eucharisztikus kongresszus, melyet 1897-ben tartottak Velenczében, egyik fényes bizonyítéka az elmondottaknak. Hála az ő fáradhatatlan tevékenységének, az eucharisztikus szeretetnek oly fényes megnyilatkozása történt itt, hogy még ma is élénk emlékezetében van mindenkinek. A kegyelet, a tudomány, a lángelme és keresztény művészet vetekedtek, hogy minden lehe-

tövel adózzanak Jézus dicsőségének a legméltóságosabb Oltáriszentségben. *Sarto* bíborosnak, a jelenleg dicsőségesen uralkodó pápának, szeretetteljes meghívására gyűlt össze Velencében nagyszámu bíboros, érsek, prelátus, pap és tudós ugy Olaszországból, mint a külföldről. A lagunák városában

A csanyi templom szentélye.

több napon át nem esett másról szó, mint a legméltóságosabb Oltáriszentségről. Ezen alkalomból intézte *Sarto* bíboros a nevezett folyóirat kiadójához a következő iratot, mely oly hiven tükrözteti vissza az ő részvétét az eucharisztikus mozgalom iránt:

Velence, 1897. július hó.

Főtisztelendő Páter!

Örömmel üdvözlöm főtisztelendőséged gondolatát, hogy lapjának egy külön számával hozzájáruljon ahhoz, hogy az eucharisztikus kon-

gresszusnak még több fényt kölcsönözzön és dicsőitse azon ünnepeket, melyeket mi ezen alkalommal tartunk s szívélyes köszönetet mondok Önnek.

Aztán kifejezem azon óhajomat, bárcsak megnőne ezen körülmény által a száma az eucharisztikus egyesület tagjainak s ezekkel együtt azon jótevőké, kik segítségünkre vannak, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség fogadalmi templomát felépítsük s ezzel a haldokló század a jövő századra mindenekfölött legdrágább örökséget hagyjon. Mert valamint Jézus Krisztus a világon mindig, minden helyen, minden pillanatban, az emberiség sorsának minden változataiban uralkodott, úgy uralkodjék ő ezután is az értelmén, az igazságon, minden szíven szeretetével, minden lélekben kegyelmével! S bárcsak az a pápa, a ki az új évszázadban a templom fölszentelését végre fogja hajtani, bárcsak az nemcsak óhajásban, de tetteleg látná már, hogy az egész föld Jézust imádja, neki dicsőeneket zeng s nevét áldja.

Sarto József bíboros, patriarcha.

Az a pápa, ki alatt a milanói Corpus Christi-templom, melyre az irat utal, befejezése és fölszentelése történik, az az egykori Sarto bíbornok, a mostani X. Pius. Bárcsak teljesednék óhaja s látná az egész világot a szentségi Jézus lábainál.

A négy nagy egyházdoktor s az Oltáriszentség.

AKERESZTÉNYSÉG legmélyebb titkának, az Oltáriszentségnek, megfelelő s hitünket kifejező ábrázolása mindig érdekelte a művészetet. Oly környezetbe hozni a szentségi Üdvözítőt, oly élénk színekkel ecsetelni a hatást, melyet mindenkor legnagyobb elmére gyakorolt, valóban méltó feladat a legnagyobb művész számára is.

Megkapó e nemben Rafael halhatatlan festménye, a Disputa, az Oltáriszentség e fenséges apotheozisa, melyen megkapó módon van feltüntetve, mint egyesít az eucharisztikus Jézus minden kort, minden rangot, minden nézetet, sőt magát az eget s a földet is. Jelen számunkban egy másik, jeles műalkotásnak, Bloemaert XVII. századbéli németalföldi művész rézmetszetének mását adjuk, mely a nyugati egyház négy legnagyobb doktorát, szent Ambrust, szent Jeromost, szent Ágostont és Nagy szent Gergelyt mutatja be az Oltáriszentség előtt.

A kép háttérét az utolsó vacsora képe foglalja el, de az Ur Jézus helyett az Oltáriszentség van vallásos szellemességgel a képen elhelyezve. Az oltár előtt ül a nagy szent Jeromos, előtte áll szent Ágoston. A kép jobb oldalán ülő helyzetben van feltüntetve Nagy szent Gergely pápa s föléje hajol szent Ambrus.

Az egész jelenet fölött két angyal nyitott könyvet tart, melyben a Szentírásnak megfelelő helyei olvashatók.

Az egész képen gyönyörű összhang ömlik el. Látjuk a kereszténység legnagyobb szellemeinek egységét. S kik a gondolatok világában szuverén hatalommal uralkodtak, e Szentség előtt alázatos hittel meghajolnak s együtt döbben szivük, egyet hirdet nyelvük: Ő az! Ő a Krisztus! Jöjjetek, imádjuk.

Halljuk csak egy-két nyilatkozatukat.

Megszólal szent Ambrus († 397.):

«Talán így szólsz, miért mondod nekem, hogy Krisztus testét veszem magamhoz, mikor egészen mást látok? Tehát ezt be kell bizonyítanom. Mily különböző példákat hozhatok fel, a melyek mind azt mutatják, hogy az áldás magát a természetet is megváltoztatja, mert az áldás erősebb, mint a természet. Mózes földre dobta vesszejét s az kigyóvá változott; megfogta a kigyó farkát s ismét vessző lőn... Olvastátok a teremtés történetében, hogy Isten egy szavával semmiből teremtett valamit — lehetséges-e tehát eltagadni Isten Fiától azt a képességet, hogy egy dolgot átváltoztasson?»

«Azt mondod talán: Az én kenyérem közönséges kenyér. De ez a kenyér csak addig kenyér, míg az átváltoztatás szavai elhangzanak fölötte; de mihelyt konszekrálták, a kenyérből Krisztus teste lesz.»

«Másképp nevezzük az átváltoztatás előtt; utána test és vér neve s te azt mondod: Amen, azaz igaz, úgy van.»

«A természet rendjén kívül történt, hogy Szűz szült s az, a mit magunkhoz veszünk, a Szűz méhének gyümölcse.»

Halljuk szent Jeromost († 420.):

«Miattunk törte meg az Ur a kenyeret s adá tanítványainak és mondá: Ez az Én testem. Mózes nem adta népének az igazi kenyeret, de Jézus Krisztus igen, még pedig Önmagát adá eledelül.»

S mit szól az egyház legfénylőbb csillaga, szent Ágoston? († 430.)

«Krisztus Mária testéből testet öltött magára s nekünk adá testét eledelül üdvösségünkre.»

«Midőn Krisztus testét nyujtá nekünk s mondá: «Ez az Én testem», önmagát tartá saját kezében.»

«Tudnotok kell, mivel éltetek, mivel éltek s mivel kell naponkint élnetek. Az a kenyér, melyet az oltáron láttok, Isten szava által Jézus Krisztus teste lett: a kehely pedig, jobban mondva annak tartalma, Isten szava által megszentelve, Jézus Krisztus vére.»

«Minden egyes, Urunkat, Krisztusunkat, fogadja lelkébe és Ő minden egyes részecskében egészen van jelen. S nem is fogyatkozik meg azért, hogy egy vagy mindenki magához veszi, hanem mindenkié s mindnyájáé lesz egészen.»

Végül megszólal Nagy szent Gergely († 604.):

«Teremtőnk ugyanazon hatalommal, a melylyel azt, a mit mondott (a világot), megalkotá, a kenyeret és bort testévé s vérévé változtatá.»

A négy nagy egyházdoktor.

Ime az egyház legragyogóbb csillagai, a szentatyák legnagyobbjai, mint árasztják szellemük fényét a Szentség titkára. S ha az emberiség legnagyobb szellemei ily gyermeki hittel borulnak le a tabernakulum előtt,

mi habozni tudnánk? Ha e bámulatraméltó hősök így lángolnak, mi hidegek tudnánk maradni?

Soha! Ellenkezőleg: «Mi hiszszük — szent Péterrel s az emberi szellem legkiválóbbjaival — hogy te vagy Krisztus, ki e világra jöttél, hogy bennünket Önmagaddal táplálj, magadhoz hasonlóvá tégy s nagy reményeknek, örök ígéreteknek örökösivé».

—r.

Érdekes megtérés.

AZ ANGOL «Punch» című folyóirat katolikus kiadótulajdonosa, Sir Frank Burnand, igen szellemes, sziporkázó elméjű író. Kritikus helyzetekben is könnyen feltalálja magát s egy-két sikerült ötlettel megold oly bonyolult kérdéseket is, melyek nem kevés fejtörést és aggodalmat okoznak sokaknak. E szerencsés természetével sikerült neki számos balvéleményt eloszlatni, mely a katholicizmussal szemben anglikán körökben el volt terjedve.

Egyszer cikket közölt lapjában azon könyvekről, melyek a legnagyobb hatást gyakorolták reá. S e cikkben egész komolyan állítja, hogy azt a könyvet, mely legmaradandóbb, egész életét irányító befolyást gyakorolt reá, nem is olvasta el.

A dolog következőkép történt. A huszéves Frank Burnand egy anglikán egyetemi kollegiumnak volt tagja. Mint afféle kíváncsi fiatal ember, mindenféle könyvhöz jutott, melyeknek jó részét megint — a korabeli ifjuság legnagyobb részének példája szerint — csak kívülről látta, azután pedig asztalán hevertette.

Igy jutott egyszer könyvei közé egy értekezés az Oltáriszentségről, mely szintén ott hevert intézeti asztalán, a nélkül azonban, hogy belepillantott volna.

Történt azonban, hogy az intézet igazgatója — kemény protestáns pap — körüljárt növendékei között s megpillantotta Burnand asztalán az említett füzetet. Rettenetes dühbe gurult, hogy az «angol főegyház» kollegiumában a «pápista bálványozásnak» védiratát tartogatja magánál egy «igazhívő protestáns ifju» s miután a könyvet magával vitte, menten küldte Burnandot egy képzett anglikán püspökhöz, hogy az hitében a megtévelyedett ifjut megerősítse.

A püspök mindjárt hozzálátott az anglikán tan fejtegetéséhez s a fiatal ember türelemmel hallgatta. Midőn a protestáns tannal végzett a püspök, egyszerre csak azzal állt elő:

— Most pedig megmagyarázom a római egyház tanát.

De ezt Burnand már nem volt hajlandó meghallgatni.

— Oh nem — válaszolt a püspöknek — ezt majd egy katolikustól fogom megkérdezni. S egyenesen Manning bibornokhoz ment, ki oly szellemi fölényvel s az érveknek oly döntő erejével bizonyította be neki az Oltáriszentség katolikus tanát, hogy a fiatal ember néhány óra múlva kijelenté: Katolikus leszek. S ugy is történt.

Tulajdonkép meg akarta tréfálni az anglikán püspököt, de a tréfában nagy igazság nyilvánult, az t. i., hogy ne ellenségeinktől akarjuk megismerni az igaz katolikus tant, kik azt bizonyára elferdítve fogják előadni, hanem az egyház tiszta forrásaiból merítsük vallási ismereteinket.

Mennyi lélek menekült volna meg az örök kárhozattól, ha az igaz, katolikus dogmát s nem annak torzképét állították volna eléjük! S mily sokan vannak az egyházon kívül csak azért, mivel ellenséges indulat azt kísértetekkel, bálványokkal, rémképekkel népesítette be.

Hirdessük azért a hamisítatlan katolikus igazságot, hogy az emberek lássák, mily szép a Krisztus, mily nagyszerű az egyház s megismervén hű képüket szeretetre gyulladjanak irántuk.

Dergy.

BŐSÉGEK BŐSÉGE.

Bőségek bősége, örök áldozat!
Jézusom köszöntlek e színek alatt.
Térj ide szívembe, palotád lesz ez,
S minden érzés húrja neked zengedez.

Oh de mégse, mégse! méltatlan szívem
Hogy én Istenemnek lakása legyen!
Küldd előbb villámid égő ostorát,
S perzseld föl a bűnök ser'gét, táborát!

Faustinus.

Szerzetes és haramiák.

A. R. de Mongeot.

DIOTISALVI eretnek szülők gyermeke volt és haramiák nevelték fel őt. Tíz éves korában az országuton koldult és senki sem csente el oly ügyesen a könyörületes emberek erszényét, mint ő. Tizenkét éves korában az eltévedt utasokat zsvány tanyákra vezette, a hol azután kirabolták és megfojtották őket. Még alig töltötte be tizenötödik évét, máris nyilat adtak kezébe, melylyel bámulatos ügyességgel lőtt a katonák szemébe. Fogalma sem volt az erényről s nem tudta megkülönböztetni a rosszat a jótól s azt hitte, hogy a hazugságban, rablásban és gyilkolásban rejlik minden dicsőség.

Egy napon, néhány rabló utját állta egy szegény kolduló barátnak, a ki gyalogszerrel iparkodott zárdáját elérni s a kinek, rendje szabályaihoz hiven, egy árva fillére sem volt. És a mint a haramiák, kapitányuk parancsára, akasztani vitték őt, a barát szeliden és alázatosan kivégzésének elha-

lasztását kérte s így szólt hozzájuk: «Az arany, a melylyel mi szegény kolduló barátok rendelkezhetünk, prédikációink. Elfogadtok-e tehát egy szép prédikációt váltságdíjamul?» — A rablóvezér erre felkaczagott. «Prédikálj hát ha tetszik — válaszolá — de figyelmeztetek, hogy ha beszéded untatni fog, menten tűzbe dobatlak.» — A jókedvű rablók körülfogták a barátot, ez pedig letérdepelt, pár perczig imádkozott azután így kezdé szavait:

«Barátain, valóban meglep engem az a feltűnő hasonlat, a mely a ti életetek és Jézus Krisztus élete között van. Ő istállóban született, ti is ott laktok. Ő kénytelen volt hiveivel Egyiptomba menekülni, ti az erdőkbe bujtok el. Neki nem volt még csak egy darab köve sem, a melyre fáradt fejét pihenőre hajthatta volna, nektek sincs lakásotok. Őt kiüldözték hazájából, titeket kizárnak minden városból. Ő negyven napon és negyven éjen át böjtölt, ti ezt gyakrabban is megteszitek. Őt elárulta egyik tanítványa, titeket majd feljelent valamelyik pajtásotok. Őt igazságtalanul itélték el, titeket igazságosan fognak elítélni; őt felfeszítették, titeket majd felakasztanak. Ő poklokra szállt, ti is leszálltok oda, csak hogy ő harmadnapon föl támadt s fölme né mennyekbe, a hol uralkodik és az Atya jobbján foglal helyet, ti ellenben örökösen égni fogtok az ördögökkel».

A rablók ezek hallatára hahotára fakadtak, vezérük pedig egy telt erszényt nyújtott át a barátnak, hogy megjutalmazza őt beszédeért.

«Prédikációd tetszett nekünk, ime jutalmad». — De a fogoly, rendjének szabályaira hivatkozva, nem fogadott el semmit. «Ügyes ember vagy — szólalt meg a kapitány — mert ha elfogadtad volna, már a fán lógnál s erszényedet nyakadba akasztanám. Így azonban szabadon bocsájtalak, a pénzt vidd magaddal s add át nevemben a legelső kórháznak, mely utadba akad».

Ezután megbizta Diotisalvit, hogy vezesse ki a barátot az erdőből s mutassa meg neki a városba vezető utat. A suhancz utközben megkérdezte a jámbor szerzetest, vajjon ki volt az a híres haramia vezér, a kit Jézus Krisztusnak hívtak s a kinek nevét ő még soha életében nem hallotta említeni. A barát pedig válaszul, Isten sugalmazására elővette s olvasni kezdte szent Máté evangéliumát s oly dolgokat olvasott belőle, melyeket a fiu fejletlen elméjével is megérthetett. Ez az olvasmány végtelenül tetszett Diotisalvinak s annyira lekötötte figyelmét, hogy észre sem vette a hosszú utat s máris a városban volt. Az őrség fölismerte a suhanczot s elakarta fogni, hogy megfélemlitse ez által a rablókat. A derék szerzetes alig bírta megvédelmezni pártfogoltját s így szólt az örökhöz: «Ha ennek az ifjunak csak egy hajszála is meggörbül, Isten előtt fogtok érte felelni, mert ez egy megtért bűnös, a ki azért jön hozzánk, hogy nálunk penitenciát tartson.» És hogy megmentse Diotisalvit, kénytelen volt őt magával vinni zárdájába, azt azonban nem akadályozhatta meg, hogy nagy néptömeg ne vegye körül

a szent hajlékot, mintegy vigyázva a fiatal gonosztevőre, hogy onnan meg ne szökhessen.

A szerzetesek nagy örömmel fogadták elveszettnek hitt társukat s a vele jött vendéget is szives fogadtatásba részesítették. Diotisalvit annyira meghatotta a jámbor barátok egyszerűsége és szelidsége, hogy midőn főnökük kieszközölte számára a podesta kegyelmét, könyörgött nekik, hogy néhány napig még a szent hajlékban maradhasson. Nem is lépett ki onnan, csak szent Ferencz ruhájában, melynek méltó hordozója lett. A szent kereszt-ségben a Diotisalvi nevet nyerte, mely annyit jelent, hogy «Mentsen meg Isten» s ezen a néven ismerték őt továbbra is.

Ford. *Fluck Jolán.*

Egy nadrág története.

HAZÁNK egyik legjelentéktelenebb városkájában, R.-ben hazafelé ballagott a község plebánosa. Utközben breviáriumát olvasta. A helyben állomásozó ezred két fiatal tisztje ugyanarra sétált. Közben a pap elé kerültek s midőn jó darabra megelőzték őt, elkezdtek fölötte tréfálkozni. Lassankint a vallásra, jobban mondva a vallástalanságra is áttértek.

— Nem szeretem a papokat — mondja az egyik.

— Én sem — feleli a másik.

— Maguk se hiszik azt, a mit mondanak.

— Tisztán csak állásuk követelményeinek tesznek eleget mindazzal, a mit művelnek.

— A vallás csak aszszonyoknak való.

— És gyermekeknek.

— A szerzetesek is csak annyit érnek, mint a világiak.

— A szegényeknek ugyanannyi, ha misére mennek, mintha színházba mennének.

Ilyen s ehhez hasonló -beszéddel mulattatta egymást a két katonatiszt, midőn egyszerre csak egy siránkozva könyörgő hang szakította meg társalgásukat. Rongyokba burkolt, félig mezitelen, sápadt, aszott arczu koldus ült az utszélen s alamizsnáért esedezett. A két tiszt vetett neki néhány fillért s odább állt. Egyszerre csak megszólal az egyik:

— Fogadni mernék, hogy az a képmutató pap semmit sem fog adni e szegénynek.

— Figyeljük csak meg.

— Jól van, de rejtőzzünk el, mert ezek az emberek csak akkor művelnek jót, ha látják őket. Csak azért adnak alamizsnát, hogy mi előttünk nyerjenek. Jer, vonuljunk vissza oda a kapualjába. A képmutatás csodája fog eléd tárulni.

Csakugyan így is tettek. Két-három percz múlva odaér a breviáriumot imádkozó plebános. A koldus tőle is alamizsnát kér. A plebános megpillantva a félig meztelen alakot, becsukja imádságos könyvét, zsebébe nyúl s keresgélni kezd. Egyszerre csak felsóhajt: Édes Istenem semmim sincs, semmit sem adhatok.

— Nem megmondtam — sugja a kapualjában leselkedő tiszt a másiknak.

De a szegény pap tovább kotorász üres zsebében s nem talál semmit.

— Ejnye, ejnye, semmim sincs! Kellemetlen helyzet!

De jobban szemügyre veszi a koldust s akkor látja, hogy alig van néhány ruhafoszlány rajta.

— Nincs jobb ruhád? — kérdi a szerencsétlent.

— Nincs, atyám — feleli az.

A pap erre körültekint, hogy nem látja-e senki, eltűnik egy pillanatra s csakhamar visszatér kezében — egy angol ki se merné mondani — nadrággal.

— Itt van barátom, hogy legyen mivel öltözködnöd. De ne szólj senkinek a dolgról, hanem imádkozzál értem.

A koldus könyvek közt köszönte meg a pap jóságát, ez pedig szorosabban összevonva *csuháját* — eléggé eltakarta az őt, hogy a világ ne lássa, mint vetköztette le magát, hogy a szegényt ruhával ellássa — folytatta utját s újból kezdte imádságát.

A két katonatiszt pedig elámulva látta mindezt a kapualjából. Szótlanul s röstelkedve, hogy egy jó ember fölött igazságtalan ítéletet mondtak, folytatták utjokat.

Legközelebbi vasárnap az r.-i kis templomban kora hajnalban megjelent a két tiszt, meggyóntak s a káprázatból fölocsudott lélek derűjével megáldoztak. A jó lelkipásztor naiv szeretete megtérített s Jézushoz visszavezetett két lelket.

Sándor.

~ ~ ~ VEGYESEK ~ ~ ~

Ő Eminenciáját, *Ferrata* bibornokot, a Szentatya kinevezte az *örökimádás atyái* kongregációjának protektorává, ki szent Kolos templomában új méltóságát már el is foglalta. Ugyanekkor megbízást nyert a biboros, hogy az eucharisztikus művek nagy előmozdítójának, a tiszteletreméltó *Eymard* atyának, nevezett kongregáció alapítójának, boldoggá avatási ügyét vezesse. Midőn az Oltáregyesületek s általában a szentségi ügyek e hősi alakjának megdicsőítéséről van szó, kötelessége minden oltáregyesületi tagnak imádkozni, hogy az Uristen szándéka tiszteletreméltó szolgájának dicsőségére vonatkozólag valósuljon. Mivel pedig a boldoggá avatáshoz föltétlenül

megkivántatik, hogy az illető megdicsőítendő közbenjárására csodák történjenek, imádságainkkal ostromoljuk az eget, hogy az Ur Jézus mindenható erejének közvetlen beavatkozásával mutassa ki tiszteletreméltó szolgája s általa az egész eucharisztikus mű iránt kegyességét és irgalmát.

***

A *londoni* (westminsteri) új székesegyház főoltára, mely a szent vér tiszteletére lesz fölszentelve, egyetlen, hatalmas szürke gránitkőből lesz kifaragva. Az egész fölé hatalmas mennyezet fog borulni, melyet nyolcz onyx-oszlop hordoz; a mennyezet maga fehér márványból lesz s kereszt koronázza.

***

A németországi katolikusok *nemzetközi eucharisztikus kongresszusra* készülnek. A rendező-bizottság már megalakult s nemsokára szétküldi a felhívásokat. Remélhető, hogy a manifesztáció oly fényes lesz, mint a mily lelkesek az első készülétek, melyekről a német eucharisztikus lapok nyomán annak idején be fogunk számolni a magyar közönségnek is.

***

Az angol eucharisztikus lap «Plurinet of the Blessed Sacrament» jelenti, hogy a most épülő *westminsteri székesegyházban*, az angol katolikusok primási templomában, az egyik mellékkápolnát az *örökimádás* számára fogják berendezni. A kápolnát óriási fényvel készülnek díszíteni és felszerelni. Az összes költségek 17.000 font sterlingre (kb. 400.000 kor.) vannak előirányozva. A nemrég elhunyt westminsteri érseknek, Vaughan bibornoknak öcsese beutazta Spanyolországot és Dél-Amerikát, hogy e szent célra adományokat gyűjtsön s ez egy utjában 4000 font sterlinget szedett össze a kápolnára. Hatalmas angol katholicizmus! mely 400 ezer koronát mer előirányozni egy mellékkápolnára, pedig ott a katholicizmus a nemzet törpe kisebbsége és szegényebb része. A mi egész örökimádási templomunk zárdaival, Oltáregylettel együtt 600 ezer koronába kerülne s szinte koldulni kell, hogy a tizenkét milliárdnyi gazdag magyar katholicizmus a még hiányzó 300 ezer koronát előteremtse. Mikor lesz már meg Magyarországon is a katolikus áldozatkészség hősi szelleme?

***

Mily-szembeötlő nyomai vannak az ősi katolikus hitnek az Eucharisztikára vonatkozólag az Egyháztól elszakadt *protestánsoknál*, arra nézve az Egyházi Közlöny következő sorai szolgálnak érdekes tanubizonyságul. Figyelemre méltó adatokat közöl egy konvertita katolikus pap (Niels Hausen, ki azelőtt lutheránus pásztor volt Dánia nyugati felében) a Catholie

Times egyik legújabb számában annak bizonyítására, hogy mennyi hasonlatosság van a dán lutheránus, meg a katolikus vallás között. Így mindenek előtt nagymisének nevezik a dán lutheránusok az ő ünnepi istentiszteletüket. A papot, ki simán leomló hosszú fehér köntösben és piros fejfödővel megy az oltárhoz, állva fogadják. A konszekráczióknak evangéliumi szavainál szintén fölállanak, mert erős hittel hisznek a kenyér csodás átváltozásában. Az apostoli hitvallásból, melyet az Üdvözítő saját szavainak vélnek, semmit sem hagynak el. A szentirási kánont épp oly teljességgel fogadják el, mint a katolikusok. (Nekik tehát szent Jakab levele nem szalmalevél!) Hogy mily erősen hisz e nép a transsubstantiatio tényében, bizonyítja egy eset, mely magával a közlemény írójával történt meg. Még protestáns pap korában beteghez hívták. Magával vitte a kenyeret és bort, mert azon a vidéken szokásban van az átváltoztatás szertartását a betegszobában is végezni. A mikor a borból a szenvedőnek (egy öreg asszonynak) szemeláttára az átváltoztatáshoz használt kis kehelybe töltött, a beteg e szavakkal nógatta: «Csak öntse, tisztelendő atyám, öntse bátran, hadd legyen részem a mi Üdvözítőnk szent vérében». Az egészségesek az áldozást étlen-szomjan szokták bevárni.

***

Mi kell a magyarnak? Az isteni Igéről elnevezett hithirdető társaság anyaházában, Steylban, Hollandiában már évek óta állandó lelki szentgyakorlatok tartatnak mindenféle rendű, rangu és állapotú katolikus hívek számára bizonyos időszakokban felváltva. A folyó évben eleddig 30 szentgyakorlatot tartottak a buzgó hithirdető atyák 3590 jelentkező számára. Ezek közül 4 izben papok számára volt lelkigyakorlat 275 résztvevővel, 3 izben tanítók számára 319 résztvevővel, 1 izben sekrestyések számára 28 résztvevővel, 2 izben tanulók számára 117 résztvevővel, 5 izben világiak számára 1068 résztvevővel, 3 izben németalföldi tanítók számára 70 résztvevővel, 2 izben németalföldi tanítónők számára 84 résztvevővel, 10 alkalommal hajdonok és asszonyok számára 1629 résztvevővel. Rideg, semmitmondó számoknak tűnnek fel ezek, de valóságban igen sokat jelentenek. Ha Magyarországon is ilyen statisztikát tudnánk felmutatni, sokkal örvendetesebb volna egyházunk helyzete. Ilyen hitbuzgó szellem kellene a magyarnak s boldogulnánk!

***

Franciaország hitetleni mindent elkövetnek, hogy az Ur Jézus elleni gyűlöletüknek kifejezést adjanak. A múlt hónapban erőszakkal megakadályozták a *szentségi körmeneteket*. A francia katolikusok ugyanis a legtöbb városban nem vihetik ki az Oltáriszentség menetét az utcára. De a múlt hónapban ott is megakadályozta ezt az istentelen csőcselék, a hol a városi hatóság nem tilalmazza. A kifelé induló processziót a legtöbb helyen

ködobásokkal fogadták, úgy hogy a hivek s a papság kénytelen volt visszavonulni a Szentséggel. A hatóság pedig mindezt tétlenül nézi. Szegény Franciaország, melynek fiai kövel dobálják az Ur Jézust! Mennyit kell még e nemzetnek szenvednie, hogy észre térjen! Avagy talán meg is méretett már és könnyűnek találtatott volna?!

*

A király példája. Ő Felsege szeptember hó 10-én, boldogult Erzsébet királynénk halála évfordulóján, reggel meggyónt és a hétórai misén megáldozott, fölajánlva e szent áldozást az elhunyt királyné lelke üdvösségeért. Alattvalói között vajjon hány ember tesz így családtagjai halálának évfordulóján? Sajnos, a legtöbb azt hiszi, ha elsiratta, eltemette a halottját, még talán meg is koszoruzta a sirját, már eleget tett kötelességének. Pedig mindebből nem jutott semmi a léleknek. Hogyan segítsünk a lelken, azt tanulhatjuk felséges urunk példájából. Ez a példa egyszersmint felelet egyik beküldött kérdésre.

Kérelem a katolikus irodalom művelőihez.

VARGHA Mihály pápai káplán, csanyi plébános ur szerkesztésében megjelenő «Reménységünk» alábbi sorait tájékoztatásul közöljük s kérjük lapunk barátait, hogy a cikkben fölvetett eszmékre, illetve indítványokra esetleges megjegyzéseiket megtenni sziveskedjenek.

Már a mult évi Eucharisztikus Kongresszus tagjai magyarosítani akarták az Eucharista elnevezéseit, azonban akkor megállapodásra jutni nem tudtak.

Jogos és indokolt a törekvés, hogy a hitegység mellett egy legyen az elnevezés és kiírás.

Eucharistia magyarul legyen: Oltáriszentség vagy Szentség.

Oltáriszentség (és nem: oltári szentség, a mint magam is hibásan irtam) elnevezés régi és elterjedt lévén, maradhat, de nem oly jó, mint a másik. A Szentség elnevezés, szerény véleményem szerint, még helyesebb, bár nem használatos. Szentség = a mi legszentebb, maga a Szentség.

Akár írjuk, akár kimondjuk, a hétszentség egyikével sem téveszthetjük össze; mert azokat így nevezzük: keresztség, bérmálás, szentkenet (jobb elnevezésnek látszik, mint: utolsókenet), egyházi rend, házasság; ezekhez, ha tetszik, hozzátehetjük: keresztség szentsége... stb., de a negyediket mindig: bűnbánat szentségének, a harmadikat pedig: oltári szentségnek nevezzük. És értjük alatta a szent Ostyának magunkhoz való vételét, a megáldozást.

Ha pedig elfogadjuk a «Szentség» elnevezést, úgy nincs semmi nehézség, hogy mondhassuk; Szentségi gyűlés, egyesület. Tehát: Központi Szentségi Egyesület, Vác-egyházmegyei Szentségi Egyesület... És ez az elnevezés jobban kifejezi a czélt, tartalmat, mint: Oltáregylet, mert hisz ez az Egylet nemcsak oltárokkal, azok kellékeivel és hozzátartozókkal foglalkozik, hanem terjeszti és rendezi az imádást is, még pedig első sorban.

Szentségi Egyesület olyan Egyesület, a mely a Szentséghez tartozó dolgokkal foglalkozik, így: a Szentség imádásával, a Szentséghez tartozó tárgyakkal.

Nem jól hangzanék: Oltáriszentségi gyűlés, Oltáriszentségi Egyesület.

A már átváltoztatott (átlényegesített) Kenyeret írjuk: szent Ostyá-nak.

A particulá-t nevezhetjük: kisebb szent Ostyának.

Továbbá mondjuk: «szentségház» és nem: Oltárszekrény.

Végül egyformaság végett írjuk: szentmise, szentáldozás.

Tehát a hitegység mellett egy legyen az elnevezés és a kiírás.

Eucharisztikus gondolatok.

«Az a nap, amelyen szentmisét nem hallgattatok, elveszett számotokra» — így szólt a lovagkorban az atya gyermekeihez. Ez legyen a mi jelszavunk is.

«Ugy gazdálkodhatunk legjobban időnkkel» — írja *Ozanam* — «ha minden reggel egy félórát misére vesztegetünk el. Mennyi pazarlástól őriz meg a nap többi részére ez a lelkiismeretesen elvesztegetett félóra!»

La Rochejacquelin ugyanezt a gondolatot fejezi ki, midőn katonás beszédmodorában így szól: «Valahányszor elmulasztom reggel a misét, egész nap haszontalan embernek érzem magam.»

Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről.

(Msgr. Ségur.)

*Azt mondod: Attól félek, hogyha
gyakran áldozom, a kik ismernek, raj-
tam csodálkozni fognak és meg-
botránkoznak.*

Talán azokra a se hideg se meleg keresztényekre gondolsz most, t. i. azoknak nagy sokaságára, kik az isteni dolgokból semmit sem értenek, jóllehet némi vallási gyakorlatot végeznek? Nemde, te ép oly jól tudod, mint én, mennyire kell becsülni ezek ítéletét.

Hadd beszéljenek, az ő ócsárlásuk majdnem fölért egy dicsérettel.

Ha azonban igazi, jámbor emberekről van szó, biztos lehetsz arról, hogy ezek soha sem fognak rajtad megbotránkozni; de még csak nem is csodálkoznak azon, ha igazi keresztény módon élsz. Tudod-e mi miatt botránkoznak meg az olyan keresztényen, a ki gyakran áldozik? Talán a szent áldozásán? Épen nem; hanem igen is megbotránkoznak az ő hanyagságán, a mennyiben rossz lelkületét egészen szabadjára hagyja, vagy is nagyon keveset törődik azzal, hogy életmódját összhangzásba hozza jámborsági cselekedeteivel; megbotránkoznak gyakori türelmetlensége, gonosz nyelve és torkossága miatt; azon elpuhultságra valló gondos-

kodás miatt, melylyel egészségére és jólétére vigyáz; azon számtalan különböző hibák miatt, melyek már a tökéletlenségénél súlyosabb beszámítás alá esnek és az életszentségre csak egy kissé törekvő lelkiismeretnek figyelmét nem volna szabad elkerülniök.

Ilyesmiben botránkoznak meg azoknál, kik gyakran áldoznak, nem pedig szent áldozásukon.

Ha netán — a mitől Isten őrizzen — te ezen képben magadra ismernél, akkor haladéktalanul gyökeres orvosságot kellene használnod ezen nagy baj ellen; de nem a szent áldozást, hanem hanyagságodat kellene abbahagynod és jobban kellene erődöt megfeszítened, hogy szentebb és a mi Urunk Jézus Krisztusnak tetszőbb életet élj.

Mindenesetre akadnak a jó keresztények közt is olyan kevésbé értelmes emberek, kik a semmin is megtudnak botránkozni. Mindenesetre óvakodni kell, nehogy az ilyen személyeket megsértsük; de viszont az ő ócsárlásuktól sem kell azért olyan nagyon félni; te ugy sem bírod sohasem az egész világnak kedvét eltalálni.

Keress az Ur Jézusnak tetszését; legyen mindig őszinte, becsületes szándékod jót cselekedni, fogadd alázatosan azon ítéleteket, melyeket becsületes emberek mondanak viselkedésed felől és iparkodjál ezeket, a mennyire lehetséges, javulásodra fölhasználni. Ha nem tudod magad semmire sem elhatározni, akkor fordulj szived egész egyszerűségével a

lelkiélet útján jártas paphoz és az ő utasításai szerint cselekedjél.

Ez volt véleménye a tudományos és jámbor Fénelonnak is, a ki oly hathatósan ajánlotta a gyakori szent áldozást. «Meg kell szoknunk — ugymond — az olyan keresztények látását, kik azon őszinte óhaj daczára, hogy magukat minden bocsánatos bűntől megóvják, mégis némi hibákat elkövetnek és mindazonáltal naponkint lelkihasználással áldoznak.

Nem kell megütközni egynémely tökéletlenségükön, melyeket Isten meghagy bennük, hogy őket megalázza; inkább arra kell gondolnunk, hogy mennyi sokkal nagyobb és veszedelmesebb hibáktól óvja őket ezen mindennapi gyógyszer.»

«Mire való azon megbotránkozni, ha látjuk, hogy jószándéku világi emberek, tökéletlenségeik és a romlott világ kísértéseinek könnyebb legyőzése végett, lelküket Jézus Krisztus szent testével és vérével akarják táplálni.»

«Ne az ilyen erkölcsbírák ítélete szerint irányítsd életedet, kik mindig készek arra, hogy mindenben megbotránkozzanak és mindenben valamit kifogásoljanak, hanem válassz magadnak tapasztalt lelkivezetőt és kövesd annak tanácsát, ki téged az Egyház szellemében fog vezetni.»

Vigyázz tehát szorgosan magadra; az aggályoskodás ép oly gyanus legyen előtted, mint a lanyhaság. Indítsd föl naponkint jószándékaidat és kisebb gondod is nagyobb legyen annál, «hogy mit szól majd hozzá a világ».

Oltáregyesületi ügyek.

Előfizetőinknek, összes olvasóinknak, valamint az Oltáregyesületek vezetőinek és tagjainak a közleledő szent ünnepek alkalmával szívből minden jót kívánunk. Főképp pedig kívánjuk, hogy midőn az egész keresztény világ átszellemülve üli emléket az Üdvözítő hozzánk való leereszkedésének, térjen be mindnyájuk szívébe ez az Üdvözítő Jézus Krisztus, áraszsza ki reájuk az Ő békéjét, hogy szent kegyelmével elárasztva s bizonyára szentséges testével is erősödve mindnyájan ujult erővel szolgálhassuk a jövő esztendőben is az Eucharisztiaát, előre vihesük az Oltáregyesületek nagy ügyét s ezzel mindig hathatósabban munkálhassuk a lelkek üdvösségét s terjeszthessük Jézus országát.

★

Eucharisztikus kongresszus. Az idei katolikus naggyűléssel kapcsolatban nem lehetett megtartani, mint előbbi években, az országos eucharisztikus kongresszust. A naggyűlés bő tárgysorozata ugyanis annyira szétdarabolja a közönséget s igénybe veszi idejét, hogy az Oltáregyesület ve-

zetősége — előbbi évek tapasztalatain is okulva — elhatározta az eucharisztikus kongresszus idejének tavaszra való áthelyezését. Ez az időpont különben az akkori enyhébb időjárás miatt azon szempontból is alkalmasabbnak látszott, hogy a kongresszussal együtt járó ünnepségeket körmeneteket stb. bátrabban lehet megtartani. Az ügy már az előkészítés stádiumában van s egyelőre annyit jelzünk, hogy valószínűleg *május közepe táján*, Baylon szent Pascalnak, az eucharisztikus művek mennyei védőjének ünnepe (máj. 17.) körül fog a kongresszus megtartatni remélhetőleg *az örökimádási templom alapköve letételének szertartásaival egyidőben*.

*

A központi Oltáregyesület kiállítása a jövő észtendőben nem mint rendszeren márcziusban, hanem az országos eucharisztikus kongresszussal egy időben *májusban* fog megtartatni. Ép azért az adományozott egyházi szerelvények nem husvétra, hanem pünkösdre vagy urnapjára fognak az illető templomok számára megérkezni.

*

Pro memoria. Egyik-másik plébániáról az a hír érkezik, hogy azért nem folyamodnak az Oltáregyesülethez segélyért s azért hagyják meg a piszkot és a rongyot az Oltáriszentség körül, mivel a központ megkívánja, hogy minden segélyezett templom mellett alakittassék meg az Oltáregyesület, *ez pedig sok helyütt lehetetlenség*. Hát ez a kategorikusan

kijelentett lehetetlenség igenis nem lehetetlenség. Fáradtsággal jár az Oltáregyesület, elhiszszük; gondot okoz a közös isteni tisztelet, aláírjuk: hosszabb időt vesz igénybe a tagok összetoborzása, megengedjük. De kérjük szeretettel mindez még nem lehetetlenség, csak némi akadály, mely mindenekfölött arra jó, hogy a hivatott vezetők buzgóságát éleszsze. Mert annyi bizonyos, hogy a sült galamb itt se röpül azok szájába, kiknek azt előbb meg kellene fogniok s szépen elkészíteniök. De talán nem is tartanak magukhoz méltónak azok a jó, vezetésre hivatottak szájatva várni, hogy a dolgok maguktól fejlődjenek. Bizony erőlködni kell itt egy kicsit, de hisz «regnum coelorum vim patitur», «mennyeek országa erőszakot szenved és az erőszakosok ragadják el azt». Különben pedig ha az akadályok oly nagyok, hogy az oltáregyesületi közös isteni tisztelet megtartása igen terhes, *az imádási órákat a tagok otthon is megtarthatják*. Azt pedig senki se fogja elhíttetni, hogy heti egy órai imádásra nem lehetne bármely plébániában is tagokat toborozni.

*

Örgróf Pallavicini Edéné. sz. Mai-láth Etelka, a központi Oltáregyesület lángbuzgalmu elnöke f. hó 16-án ünnepelte nevenapját. Ez alkalomból lelkes ovációban részesítette érdekes elnökét a központi Oltáregyesület, melynek érzelmeit a decz. 14-én tartott választmányi ülésen ékes szavakkal tolmácsolta Kántor Károly

apát, igazgató. De minden szónál ékebben szól az a sok jó, mit Ő Excellenciája fáradhatatlan és kimeríthetetlen buzgalmával ország-szerte művelt, a melyekről nem tud sokszor senki csak az Ur Jézus, s melyek fejében csak «ismeretlen jótévőért» imádkoznak sokan. De ezer meg ezer templomban, melynek disze a központi Oltáregyesület elnökének buzgalmát hirdeti, fölhangzik bizonyára szintén az egyesületi tagok imája, hogy az Ur Jézus az Ő templomainak e lelkes gondozóját kegyelmével áraszsza el, hogy még minél többet művelhessen az Ő nagyobb dicsőségére.

*

A budapesti központi Oltáregyesület f. hó 14-én d. u. fél négy órakor *választmányi ülést* tartott a Maria-Reparatrix apácák zárdájában levő helyiségében *örgróf Pallavicini Edéné* elnöklete alatt. Kánter Károly apát, igazgató lelkes szavakkal ünnepli mindenek előtt az egyesület nagyméltóságú elnökasszonyát, kinek két nap múlva lesz neveünnep. Tolmácsolja az egyesület háláját és ragaszkodását a szép számmal megjelent választmányi és terjesztő hölgyek szeretetteljes hozzájárulása mellett. Igazgató előterjesztésére a választmány tagjai közé választatik *gróf Cziráky Jánosné*, sz. Almássy grófnő. Jelenti igazgató, hogy ezentul *a hónap mind a négy vasárnapján lesz már szentségimádás* a fővárosban, még pedig első vasárnapon a jézustársasági atyák, a másodikon az

angolkisasszonyok, a harmadikon a budai szent Erzsébet apácák a negyedikén a kármelita atyák templomában. Hozzájárul ezután a választmány a zárdá *házán* szükségessé vált *javitások* költségeihez. A *husvéti szentgyakorlatok* tartására fölkererte az igazgató P. Rosty Kálmán jézustársasági atyát, de ő nem vállalkozhatván mást fog az egyesület nevében meghívni. Örvendetes tudomásul veszi a választmány, hogy *Lafrankó Károlyné* urnő három *szenmise-alapítványt* tett a zárdá kápolnájában. Januárban az évenként megtartani szokott *kilenczed* alatt ft. *Jeszenszky Kálmán* vállalkozott a szentbeszéd tartására, mit a választmány köszönettel vesz tudomásul. Végül igazgató boldog ünnepeket kíván a hölgyeknek s elnöknő az ülést bezárja.

*

A vácsi Oltáregyesület választmányi gyűlése f. hó 10-én volt. A gyűlést a megyés főpásztor kegyességéből a püspöki palota disztermében tartották meg. A gyűlésen, dacára gyengélkedésének, *maga a megyés főpásztor* elnökölt és azt egy teljes óráig tartó szent elmélkedéssel vezette be. Az elmélkedés a szeplőtelen szűz Anyát mutatta be a jelenlevőknek, nevezetesen azt, mit nem adott a Szentlélek Ur Isten szeplőtelen jegyesének és mit adott. A szűz anya éppen azokat a földi előnyöket nem kapta meg, a melyekre egyedül fekteti a világi nő boldogságát és abban részesült, a mire a legkisebb súlyt helyezi a vi-

lág. A tartalmas és eszmékben gazdag elmélkedés mély hatást gyakorolt a hallgatókra, a kik mindvégig áhítatos figyelemmel kísérték azt.

Öméltósága ajánlatára az egyesület könyvtárt szervez, melynek alapját a megyés püspöki adomány veti meg.

A könyvtár vezetőjéül megválasztott dr. Freysinger Lajosné önméltósága.

Öméltósága közölte a választmánnyal, hogy egyik legbuzgóbb tagja, Jóny Lászlóné bárónő, eltávozván városunkból, sajnálattal bucsut kellett mondania a választmánynak is.

A távozó urnő kiváló szeretettel csüngött az egyesületen és annak felvirágoztatásán, a miért is buzgóságának és az egyesület hálájának jegyzőkönyvi megörökítését indítványozta a főpásztor. A választmány lelkesedéssel tette magáévá ezen főpásztori indítványt.

Az igazgató jelenti, hogy az egyesületnek szüksége volna kisebb imádási — ugynevezett vezérkönyvre — a mely célból — msgnr. Varga Mihály csanyteleki plébános, pápai káplán egy órát át is engedett az «Örökimádás» című kitűnő és máris elterjedt használatnak örvendő imakönyvből. A választmány köszönetet szavaz a nevezett plébános urnak és megbizza az igazgatót a vezérkönyv kiadásával.

Ugyancsak elhatározza a választmány, hogy a «Reménységünk» című ugyancsak msgnr. Varga Mihály által szerkesztett folyóiratot, az egyesület hivatalos közlönyévé vá-

lasztja és elhatározza, hogy felkéri a főtisztelendő papságot is, hogy e lapnak minél nagyobb elterjesztését kegyes gondjaikba vegyék.

*

A székesfehérvári Oltáregylet ez évi utolsó választmányi ülését november 30-án tartotta meg. A tagok és a terjesztők tekintélyes számban jelentek meg az ülésen, melyen Szögyény-Marich Julia elnökölt. Mindig nagy örömmel emlékezünk meg erről a csendben, szerényen, de annál szebb eredménnyel működő egyesületről, melynek a Ferencz-József nőnevelőintézetben minden év Virágvasárnapján tartatni szokott kiállításai ma már eseményszámba mennek és minden szónál hangosabban hirdetik az ügybuzgó elnök s a fáradhatlan terjesztők munkáját és áldozatkészségét. Ez az érdemekben gazdag egyesület működésének külső képe. Sok szegény falu népe emlékezik meg hálával azokról a jólelkű székesfehérvári hölgyekről, kiknek egyéb elfoglaltságuk mellett arra is van gondjuk, hogy az ő szegény templomaik isteni lakójukhoz méltó módon felruháztassanak. Hogy a szivekben mi történik, hogy ezen, az Oltáriszentséget oly buzgón tisztelő és imádó lelkekben mit művel a kegyelem, arról csak a jó Isten tud. Azt hisszük, nem csalódunk, ha a városunkban a mi nap megnyilott Patronage-t is ezen, Isten szeretetétől átjárt gyengéd női lelkek munkájának tartjuk.

Az Oltáregyesület, mint halljuk, ez évben mintegy 1600 koronát gyűj-

tött szegény templomok felsegélyezésére. A tagoknak a lelkek megmentése érdekében folytatott nagy munkáját csak sejteti az a szépen kidolgozott titkári jelentés, melyet Dor-nis István hitoktató olvasott fel a mai választmányi ülésen. A titkári jelentést legközelebb egész terjedelmében közöljük.

*

A nagykárolyi Oltáregyesület Meszlényi Gyula szatmári püspök diszvédősége és Hugonnay Béláné grófné ő méltósága vedősége alatt december hó 5-én, szombaton, a nagykárolyi polgári kaszinó nagytermében felolvasással és élőképekkel egybekötött hangversenyt rendezett, melyen Kerekes Irén, Wosner Mariska, Varjas Endre, Sánta Irén, Láng Margit, Boér Endre, Schönplug Richárd, Tóth Erzsike és mások működtek közre. Az est jövedelme az Oltáregyesület szent céljaira szolgált.

*

Eucharisztikus pap temploma. Mit tehet egy Krisztusért s hajlékának diszeért lelkesedő pap, megmutatta *Csanytelek* község plébánosa, Mgr. *Vargha* Mihály pápai káplán. Szent-ségi lapjában, a «Reménységünk»-ben s egyébütt is mozgalmat indított községe elhagyatott templomának restaurálása érdekében. Oly sikerrel kérlelte meg a hívő lelkeket, hogy rövid idő alatt templomát stilszerűen helyreállította, a szükségesekkel felszerelte s az új pompájában ragyogó templomot *Jung* János püspök nagy egyházi ünnepséggel fölszentelte. —

A hivek ezrei, a papság serege s Csongrádmegye egész hivatalos apparátusa vonult ki, hogy az eucharisztikus pap buzgóságának művét megcsodálja s a lelkes plebános iránt nagyrabecsülésének kifejezést adjon.

*

A Szent-István-Társulat Tudományos és Irodalmi Osztálya, nemkülönben választmánya elhatározta, hogy boldogult elnöke, illetve alelnöke, *Kisfaludy* Á. Béla dr. halála évfordulóján emlékező ünnepet rendez, melynek főmozzanata a róla mondott emlékező beszéd. A beszéd mondására az Osztály és Választmány tagját, *Ruschek* Antal, győri kanonokot kérte föl.

Hogy ez emlékezés a boldogultnak egész alakját, irodalmi, közéleti, társadalmi munkásságát, emberi, családi, papi vonatkozásait teljes megvilágításban mutathassa be: a beszéd mondására készséggel vállalkozó tagtársunk nevében is, tisztelettel megkérjük mindazokat, kikkel a boldogult családi, baráti, hivatali, társadalmi, vagy egyéb összeköttetésben állott s eme rövidebb vagy huzamosabb összeköttetés révén, a boldogult életét, jellemét érintő bármely adatnak, levélnek, költeménynek, szónoklatnak; tőle származó vagy reá vonatkozó ujságcikknek birtokában vannak, vagy ilyenekről tudomással bírnak, mielőbb, legkésőbb december 15-ig, vagy közvetlenül nevezett kanonok úrhoz (Győr), vagy társulatunk igazgatóságához beküldeni, vagy esetleges tudomásukat velük közölni sziveskedjenek.

Budapest, 1903 november 19-én.
Kitünő tisztelettel a *Szent-István-
Társulat elnöksége.*

★

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól szeptember és október hóban befolyt alamizsnák:

Landsmann Anna 1 k, Sárík Julianna 1 k, Botos Juli 10 f, ft. Hazay Gyula a békéscsabai tagoktól 14 k, Lippai János 4 k, özv. Petz Katalin 2 k, Gergely Gizella 4 k, Tár Mari 4 k, Fuzskó Magdolna 2 k, Csölle Czeccilia 2 k, Horváth Róza 12 k, Puschaber Erzsí 1 k, Penka Ottóné 1 k, Schibinger Antalné 2 k, özv. Heindlhoffer Antalné 2 k, Spuller Istvánné 2 k, Pusch Mária 2 k, Fritscher Erzsébet 1 k, Sprung Antalné 50 f, Visnyai Borbála 2 k, Iványi Éva 2 k, Palkovics Róza 4 k, Ivanics Györgyné 3 k, Kopp Józsefné 4 k, Géczy Terézia 24 f, Bús István 2 k, Gregus Erzsébet 2 k, Dudás Ilona 1 k, Pap Mária 10 k, Kőteles Lajosné 1 k, Bauer Szidónia 2 k, Salamon Malvin 2 k, özv. Dőry Gézáne és leánya 3 k, Székely Miklósné 2 k, Ballon Betti 2 k, Krumpék Etel 1 k, Pirk Rozina 30 f, Szabó Mária 1 k, Kesztyel Betti 2 k, Blartner Péterné 2 k, Pisztori Viktor 3 k, Baracska Verona 2 k, Radics Anna 3 k, Szeg Erzsébet 2 k, Krivus Anna 50 f, Kosárka Anna 2 k, Mukrauer Anna 1 k, Foró Mária 24 f, Magdalik Mária 24 f, Farkas Ágnes 24 f, Hugyec Mária 60 f, Harsányi János 60 f, Hermann Ferencz 40 f, Gazder Józsefné 1 k, Weisinger Anna 2 k, Abt Katalin 2 k, Rápolti Nagy Gézáne 1 k, Hoppel Mária 1 k, Bubanek Zsuzsanna 24 f, Stefko Magdolna 2 k, Gruber Terézia 2 k, Sorg Anna 24 f, Danczer Aloisia 2 k, Kanicsár Mária 2 k, Stan Kovics Eszter 40 f, Lupesuk Krisztina 2 k, Farkas Anna 1 k, Bokros Katalin

1 k, Pintér Ilona 1 k, Kovács Mária 1 k, Kupecz Anna 1 k, Doleschal István 2 k, özv. Farkas Györgyné 2 k, Gabányi Magdolna 1 k, Hornyák István 40 f, Dudás Erzsébet 2 k, Ludányi Borbála 80 f, Szabó Johanna 40 f, Nagy Erzsébet 1 k, Fekete Matild 40 f, Bácsa Mária 40 f, Dáncz Rozália 80 f, Harmus Teréz 1 k, Robotka Mária 40 f, Rákos János 1 k, Imre János 1 k, Krista Mária 24 f, Bombor Erzsébet 24 f, Kis Anna 24 f, Kelemen Emera 24 f, Varga András 40, Gyuró Borbála 40 f, Dravec Mária 40 f, Bombor Teréz 24 f, Pusztá Mária 24 f, Bombor Ferencz 24 f, Bombor Anna 24 f, Falkus Borbála 24 f, Szabó István 24 f, Pindur Borbála 24 f, Zara Klára 24 f, Kis Teréz 24 f, Tóth András 40 f, Nagy János 40 f, Sülle Anna 30 f, Klément Pál 40 f, Szabó Erzsébet 40 f, Lustig Julianna 80 f, Rekvenny Mária 24 f, Ergotin Adél 2 k, Soltész Zsuzsanna 2 k, Mincsek Anna 40 f, Vujner Magdolna 40 f, Nagy Rozália 1 k, Groszdits Klára 24 f, Flaschitsch Antónia 1 k, Pecs Jozefin 1 k, Morvay Béláné 2 k, Voigt Hildegard 10 k, Báthory Jozefa 2 k, Scheider Teréz 5 k, Dudás Mari 5 k, Lutz Ilona 2 k, Koch Róza 2 k, Koch Antalné 4 k, Koch Teréz 2 k, Din Anna 1 k, Din Vilmos 1 k, Szőke János (Csorvás) 2 k, Klinkovics Rozália 2 k, Szőke István 24 f, Dányi Mária 24 f, Högye Mihály 50 f, Högye Anna 50 f, Berekasza István 10 k 20 f, Sinka Ferencz Pál (Esztergom) 5 k, özv. Matlag Istvánné 2 k, Matkovics Miklósné 2 k, Gabriel Magdolna 40 f, ft. Gyürky Endre plébános ur által tagdíjak Vámos-Mikoláról 40 k, Kocsis Gáborné által a balaton-edericsi tagoktól 7 k, ft. Borbóly Kornél pannonhalmi és a bársonyosi tagoktól 55 k 80 f, báró Vécsey Mária által a szilvás-ujfalusi tagoktól 80 k, Blaskovics Mária 6 k, Dá-

niel Mártonné 6 k, Muha Mária 3 k, ft. dr. Rolny Frigyes ur a szepesi egyházmegye területén befolyt tagdíjak fejében: nm. Szmrecsányi Pál püspök ur 50 k, a lyka-okai tagoktól 10 k, a toporczi tagoktól 11 k 20 f, a trsztenai tagoktól 108 k 2 f, a ragyóczi tagoktól 14 k 90 f, a mindszei tagoktól 19 k, a trsztenai tagoktól 70 k 36 f, Jablonszky Endre lelkész 2 k, Horváth Sándor iglói káplán 2 k, Hudács Károly iglói káplán 1 k, Viecha János márkusfalvi káplán 2 k, Kompanyik Czelestin apátplébános (Lőcse) 2 k, Klein József plébános (Sümege) 2 k, papnövendékek 10 k 96 f, a szent-lőrinczi hívek 11 k 76 f, Helene von Seh 4 k, Mailáth Sarolta 2 k.

IRODALOM.

Hét országon keresztül. Bilkei Ferencz, a «Fejérmegyei Napló» érdekes szerkesztője, e czim alatt adja összegyűjtve tanulságos s rövid vonásokkal a mélyéig ható uti emlékeit spanyolországi utazásairól. — Nem szárazon oktat, de könnyedén cseveg velünk s találó kifejezéseivel szinte szemlélteti a látottakat. — Leírásait Ausztriában kezdi, majd átvezet Milánón, Genován át (hol a Campó Santonnak külön fejezetet is szán) a Rivierára. Monta-Carlo és Monaco kettős városának megismerése után Marseilleba érünk, melyet sorra követ Toulouse, Lourdes örökszép leírása, Biarritz, honnét már csak egy ködöbás az utazás célja: Spanyolország. A büszke grandok álomszerű szép országát, a románczok honját a dal költőiességével festi. Nemcsak leírásokat ad, de apró kalandokkal is

kedveskedik s különösen megkapó erővel festi le a bikaviadalt s a spanyol népeletet. Majd Gibraltár angol földjére lép, honnét átvezet bennünket Afrika partvidékeire is. A visszautazás is Avignon, Lyon, Genf, a Montblanc, Luzern és Insbruck érintésével páratlanul szellemesen s tanulságosan van előadva. Mindenesetre e könyv az utleírások között minden időben becses helyet fog elfoglalni. Ára 1 k 50 fill. s kapható a szerzőnél Székesfehérvárott.

Az Oltáregyesület elhunyt tagjai

1903. évben.

Horváth Ferenczné Budapest, Kovács Mariska Zsigárd, Katona Angyelika Budapest, Petik Györgyné Budapest, Ruzsás Julianna Vámos Mikola, Schwarcz Erzsébet Budapest, Zora Klára Nógrád-Bussa.

Szerkesztő: Dr. Glattfelder Gyula.

JUSTH BÉLA KÁRPITOS-MESTER ÉS DISZITŐ.

A budapesti közp. Oltáregyesület szállítója.
Budapesten, VII., Rottenbiller-utca 6/a.

Elvállal magánlakások, egyesületi- és körhelyiségek teljes berendezését, továbbá elfogad és pontosan teljesít minden e szakmába vágó javításokat.

HERCZEG ZSIGMOND ELSŐ MAGYAR JÁTÉKÁRU ÉS SZENT CIKKEK ÖNTÖDÉJE.

VII., Munkás-utca 6. sz.
Szent Antal-, Mária- és Krisztus-szobrok, valamint Szent Antal-szobrocskák pléhtokban való gyártása.

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

Előfizetési ára :

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig :

I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :

a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.

II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :

a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb horjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.

III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130) :

a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom horjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 1 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocscsal 20 kor.

IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban) :

a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.

V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz :

A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

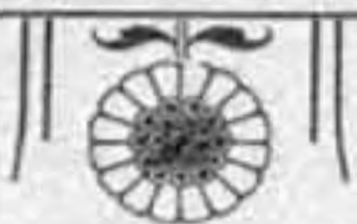
Ára a 14 új órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér.

Az új teljes kiadás megrendelhető :

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhimzés.*

==== *Templom- és kápolna-berendezések.* ====

Kitüntette: Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

Magyarország legrégebbi
egyházi szerek és zászlók gyára

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fkg és Klótild fkgasszony ó. cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

==== *Alapított 1863-ik évben.* ====

~~~~~ Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás. ~~~~~

Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyaimat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

*Tűzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, csillárokat, ciborium és kelyheket. Fali és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstranciák, stáció-képek, oltárok, Urkoporsókat stb. Nagy választék arany, ezüst és selyemhimzésekben, valamint himzett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megezüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olcsón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

